

**Sygn. akt: I C 703/18 upr.**

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2019 r.

**Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny**

w składzie następującym:

<b>Przewodniczący:</b>	SSR Alina Kowalewska
<b>Protokolant:</b>	starszy sekretarz sądowy Justyna Kurzynowska-Lubecka

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2019 r. w Giżycku na rozprawie

**sprawy z powództwa J. C.**

**przeciwko J. Ł.**

**o zapłatę**

1. Zasądza od pozwanego J. Ł. na rzecz powoda J. C. kwotę 8512,84 zł ( osiem tysięcy pięćset dwanaście 84/100 złotych ) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 25.06.2016r do dnia zapłaty.
2. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.
3. Nakazuje pobrać od powoda J. C. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Giżycku kwotę 87,20 zł ( osiemdziesiąt siedem 20/100 złotych ) z tytułu wydatków.
4. Zasądza od pozwanego J. Ł. na rzecz powoda J. C. kwotę 740,23 zł ( siedemset czterdzieści 23/100 złotych ) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Alina Kowalewska

Sygn. akt I C 703/18

## UZASADNIENIE

**Powód J. C.** wniósł pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko J. Ł. o zapłatę kwoty 15.940 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty. Domagał się także zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu podał, iż pozwany zlecił mu wykonanie dzieła polegającego na rozbiórce konstrukcji drewnianej dachu obory, wykonaniu stóp fundamentowych oraz konstrukcji drewnianej ścian i dachu wraz z obiciem deskami, położeniu papy na dach, nabiciu łat i pokryciu dachówką oraz wykonaniu obróbek blacharskich budynku letniej stajni, wylaniu stóp fundamentowych i fundamentu oraz wykonaniu konstrukcji drewnianej ścian i dachu wraz z obiciem deskami szczytów, wymurowaniu ściany bocznej z cegły oraz kominem, wykonaniu tarasu drewnianego wraz z stopami fundamentowymi, położeniu papy na dach, nabiciu łat i pokryciu dachówką oraz wykonaniu obróbek blacharskich budynku altany ogrodowej. Powód w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonał prace i po ich odbiorze wystawił w dniu 5 czerwca 2016 r. fakturę VAT na kwotę

45.940 zł, z czego pozwany uiszczył kwotę 30.000 zł. Powód twierdził, iż na brakującą kwotę składa się podatek VAT od kwoty 30.000 zł oraz zwrot kosztów zakupu materiałów, których wysokość w toku rozprawy w dniu 16 stycznia 2019 r. ostatecznie określił na kwotę 8.512,84 zł.

Nakazem zapłaty z dnia 16 października 2017 r. wydanym w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił wniesione powództwo w całości (k. 8).

**Pozwany J. Ł.** we wniesionym sprzeciwie wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych. Podał, iż strony ustaliły wynagrodzenie za wykonane prace w wysokości 30.000 zł brutto, a nie jak twierdzi powód netto. Przyznał, iż strony nie rozliczyły zużytych materiałów, przy czym kwestionował ich wysokość wskazaną przez powoda. W toku rozprawy w dniu 16 stycznia 2019 r. w porozumieniu z powodem ustalił koszt materiałów na kwotę 8.512,84 zł.

#### **Sąd ustalił, co następuje:**

Powód J. C. prowadzi od dnia 09.09.1997 r. działalność gospodarczą w zakresie robót budowlanych związanych ze wznoszeniem budynków mieszkalnych i niemieszkalnych pod firmą Firma (...).

#### **( okoliczność bezsporna)**

Pozwany J. Ł. zlecił powodowi wykonanie prac budowlanych polegających na remoncie obory, letniej stajni oraz altany ogrodowej. W przeważającej części strony dokonywały ustaleń w formie ustnej. Uzgodniły, iż materiały budowlane będą zakupowane przez powoda i rozliczone po zakończeniu umowy. W toku wykonania prac strony sporządziły w formie pisemnej notatki dotyczące zakresu wykonywanych prac oraz wysokości wynagrodzenia, jednak postanowienia te podlegały modyfikacji podczas realizacji umowy. Ostatecznie strony ustaliły wynagrodzenie na kwotę 30.000 zł, zaś termin wykonania remontu na dzień 30 maja 2016 r. Wynagrodzenie było wypłacane w transzach w toku wykonywania umowy.

( **dowód** : notatki – k. 27, potwierdzenie zamówienia (...) – k. 28, (...) – k. 29, (...) – k. 30, (...) – k. 31, (...) – k. 32, (...) – k. 33, (...) – k. 34, faktura VAT nr (...) – k. 35, (...) – k. 36, (...) – k. 37, (...) – k. 38, (...) – k. 39, (...) – k. 40, (...) – k. 41, zeznania świadka M. P. – k. 112, opinia biegłego sądowego z zakresu badania dokumentów, pisma ręcznego i podpisów A. P. – k. 127-139)

W dniu 30 maja 2016 r. prace zostały zakończone. W tym samym dniu pozwany zapłacił powodowi 14.000 zł tytułem wynagrodzenia, które łącznie z poprzednimi wpłatami wyniosło kwotę 30.000 zł. Powód potwierdził wpłatę w formie pisemnej. W czasie rozmowy strony nie doszły do porozumienia w zakresie zwrotu kosztów materiałów budowlanych. Powód i pozwany zobowiązali się w formie pisemnej rozliczyć zużyte materiały po przedłożeniu przez powoda faktur i ich zweryfikowaniu przez uprawnioną osobę.

( **dowód** : przesłuchanie powoda – k. 166, przesłuchanie pozwanego – k. 166, zobowiązanie z 30.05.2016 r. – k. 77, potwierdzenie wpłaty – k. 77, notatki – k. 77)

W piśmie z dnia 5 czerwca 2016 r. powód przesłał pozwanemu fakturę VAT wystawioną dnia 5 czerwca 2016 r. na kwotę 45.940,00 zł brutto, w tym kwota 36.900 zł brutto tytułem wykonania robót oraz kwota 9.040,00 zł brutto tytułem materiału zużytego przy wykonaniu robót.

( **dowód** : pismo z 05.06.2016 r. – k. 42, potwierdzenie odbioru – k. 43-44, faktura VAT Nr (...) – k. 35)

Pozwany, po otrzymaniu faktury nie uiszczył na rzecz powoda żądanej kwoty.

#### **( okoliczność bezsporna )**

#### **Sąd zważył, co następuje:**

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż na kwotę dochodzoną pozwem składało się roszczenie z tytułu wynagrodzenia oraz z tytułu poniesionych wydatków związanych z wykonaniem umowy. W toku niniejszego postępowania strony doszły do porozumienia w zakresie rozliczenia kosztów materiałów zużytych w toku prac remontowych, których zwrotu domagał się powód. Strony były zgodne, iż zostały one poniesione przez powoda, zaś wysokość ustaliły w toku rozprawy w dniu 16 stycznia 2019 r. na łączną kwotę 8.512,84 zł. Z uwagi na powyższe twierdzenia stron oraz w oparciu o przedłożone w sprawie faktury VAT na podstawie art. 627 k.c. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 8.512,84 zł.

Postępowanie dowodowe podlegało ograniczeniu wyłącznie do kwestii spornych – tj. wysokości ustalonego przez strony wynagrodzenia za wykonanie umowy. W tym zakresie Sąd nie uznał za w pełni wiarygodny materiał dowodowy w postaci odręcznych notatek stron sporządzonych w toku prac budowlanych. Biegły sądowy z zakresu badania dokumentów A. P. jednoznacznie zakwestionował wiarygodność przedłożonego przez pozwanego pisma zatytułowanego (...) w zakresie zapisu ustalającego wysokość wynagrodzenia na kwotę 30.000 zł brutto (k. 77). Sąd uznał przedmiotową opinię za pełnowartościowy materiał dowodowy, bowiem była pełna, jasna i zrozumiała, zaś biegły posiadał niezbędną wiedzę specjalistyczną oraz doświadczenie zawodowe. Z uwagi na wnioski opinii biegłego wątpliwości Sądu budziła także prawdziwość pozostałych przedstawionych przez pozwanego dokumentów w zakresie odręcznie zapisanych kwot oraz dopisku „brutto”, w związku z czym nie mogły one stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie. Strony nie przedstawiły innego materiału dowodowego na okoliczność ustaleń w zakresie wysokości ustalonego wynagrodzenia. Obie twierdziły, iż wynagrodzenie ustalono na kwotę 30.000 zł, przy czym powód twierdził, iż była to kwota netto, zaś pozwany podnosił, iż stanowiła ona kwotę brutto.

Dyrektywy wykładni oświadczeń woli zawiera przepis art. 65 § 1 i 2 k.c., który w pierwszej kolejności nakazuje potrzebę uwzględnienia dosłownego brzmienia umowy, zaś następnie rzeczywiście uzgodnionych intencji stron co do skutków prawnych, które mają nastąpić w związku z zawarciem umowy. Z przepisu art. 65 k.c. wynika kombinowana metoda wykładni dająca pierwszeństwo ustaleniu spornych postanowień umowy według wzorca subiektywnego. Gdyby się natomiast okazało, że nie jest możliwe ustalenie jak strony rozumiały sporne postanowienie umowy w chwili jej zawarcia, sąd powinien ustalić ich znaczenie według wzorca obiektywnego – tj. przypisać mu znaczenia, jakie mógł z niego wyinterpretować starannie działający adresat tego oświadczenia, przy uwzględnieniu okoliczności, w jakich zostało złożone, zasad współżycia społecznego i ustalonych zwyczajów (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 r., II CSK 244/07, nr Legalis 162517).

W niniejszej sprawie istotne było występowanie obrotu konsumenckiego, bowiem powód zawarł i wykonywał umowę w ramach prowadzonej we własnym imieniu działalności gospodarczej, zaś pozwany był konsumentem w rozumieniu art. 22<sup>1</sup> k.c. Zgodnie natomiast z art. 8 pkt 3 ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2017 r., poz. 683 ze zm.) najpóźniej w chwili wyrażenia przez konsumenta woli związania się umową przedsiębiorca ma obowiązek poinformować konsumenta, o ile informacje te nie wynikają już z okoliczności, w sposób jasny i zrozumiały o łącznej cenie lub wynagrodzeniu za świadczenie wraz z podatkami, a gdy charakter przedmiotu świadczenia nie pozwala, rozsądnie oceniając, na wcześniejsze obliczenie ich wysokości – o sposobie, w jaki będą one obliczane. Powyższe zbieżne jest także z regulacją zawartą w ustawie z dnia 9 maja 2014 r. o informowaniu o cenach towarów i usług (Dz. U. z 2017 r., poz. 1830 ze zm.). Zgodnie z art. 3 ust. 2 w/w ustawy w cenie uwzględnia się podatek od towarów i usług oraz podatek akcyzowy, jeżeli na podstawie odrębnych przepisów sprzedaż towaru (usługi) podlega obciążeniu podatkiem od towarów i usług lub podatkiem akcyzowym.

W świetle powyższych regulacji za ugruntowany należy uznać pogląd, że w przypadku gdy strony w umowie o dzieło nie postanowią inaczej, przyjmujący zamówienie nie może zasadnie twierdzić, że przyjęto wynagrodzenie netto, do którego należy doliczyć stosowną kwotę odpowiadającą należnym podatkom (por. Komentarz cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część szczególna, wyd. II, A. Kidyba (red.), Komentarz do art. 628, Lex 2014). Powyższy pogląd wyraził także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 21 lipca 2006 r., III CZP 54/06, OSNC 2007, nr 5, poz. 66, uchwale z dnia 25 listopada 2010 r., III CZP 83/10, OSNC 2011 nr 6, poz. 66, str. 36, wyroku z dnia 17 września 2014 r., I CSK 550/13, nr Legalis 1092024). Sąd miał także na uwadze, iż od przedsiębiorcy wykonującego zawodowo działalność

gospodarczą należy wymagać podwyższonej staranności, także znajomości obowiązującego w tym zakresie prawa oraz następstw z niego wynikających. Powód wykonujący działalność gospodarczą nie zadbał o zawarcie pisemnej umowy i przejrzystość jej rozliczenia. W toku procesu nie wykazał by strony ustalając wynagrodzenie na kwotę 30000zł traktowały to wynagrodzenie jako wynagrodzenie brutto. Ciężar udowodnienia tych okoliczności, stosownie do art.6 kc spoczywał w tym wypadku na powodzie bowiem to powód wywodził z tych faktów skutki prawne.

Z tego względu Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda wyłącznie bezsporną kwotę 8.512,84 zł, zaś w pozostałej części powództwo oddalił. O odsetkach ustawowych za opóźnienie Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. od dnia 25 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty.

Na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 300) Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa wydatki na poczet wynagrodzenia biegłego.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. biorąc za podstawę fakt, iż powód wygrał sprawę w 53 %. Na koszty poniesione przez powoda składała się opłata sądowa od pozwu 200 zł, koszty zastępstwa procesowego 3.600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, zaliczka na poczet wydatków 700 zł, pozostała część wynagrodzenia biegłego sądowego 87,20 zł ( łącznie 4.604,20 zł), zaś pozwany poniósł koszty procesu w kwocie 3.617 zł (koszty zastępstwa procesowego, opłata skarbową od pełnomocnictwa).

SSR Alina Kowalewska